

1. Stappen met Bob

‘Drink jij niks Bob?’

‘Klopt Alex, klopt.’

‘Vind je het niet saai dan?’

Alexander wees op mijn glaasje fris dat eenzaam tussen de glazen bier en wijn op ons tafeltje stond. We zaten in ons kroegje aan de Rotterdamse Goudsesingel.

‘Ach saai, soms... je krijgt er ook veel voor terug aan de andere kant,’ antwoordde ik.

‘Wat dan?’ vroeg Alexander. Zonder op antwoord te wachten ging hij zelf al door:

‘Ik moet er niet aan denken. Leve de lol.’

Ik wilde niet de missionaris uit hangen door te gaan vertellen dat alcohol in grote dosis enzovoort..., dus ik zei niks. Gelukkig zat Alied ook bij ons tafeltje, nu ik op mijn glaasje fris werd aangesproken. In plaats van Alexander antwoord te geven, keek ik naar haar.

‘Het is het lengte-breedte verhaal,’ mengde Alied zich daarop in ons gesprekje. ‘Of je leeft er lekker op los en je

neemt het ervan. òf je leeft heel braaf, en dan duurt het extra lang.’

‘Ja goed,’ kwam Theo, de vierde persoon aan ons tafeltje ertussen, ‘maar wèlke jaren zijn dat, die laatste? Die achter de rollator en met pijntjes overal in je donder? Ik heb het liever rete naar mijn zin nu. Ben je belazerd, pluk de dag en proost!’

Iedereen hief het glas. Alexander liep naar een stel studenten die een paar meter van ons vandaan aan het darten waren. Alexander kreeg een pijltje in zijn hand geduwd en hij waagde een worp. Theo verliet ons tafeltje ook en voegde zich bij hen. Alied draaide zich om naar het tafereel. Ineens zat ik zonder gesprekspartners. Even onverwacht kwamen ze kort daarop weer terug.

‘Kijk eens naar Alexander,’ ging Theo weer verder - hij had onthouden waar het over ging - ‘dat jong ziet er toch goed uit voor een vent van bijna veertig? Van zo’n piloot verwacht je dat ook. Een en al blakende gezondheid, de koele blik op de hemel gericht, op de stewardessen en op flessen. Dat is toch normaal en heel gezond, wat krijgen we nou? Die jongen is helemaal gelukkig met zijn borreltje erbij.’

‘Ja, mĳ mot je niet nemen, want wat verwacht je van een ouwe schroothandelaar, school niet afgemaakt, met een faillissement en drie echtscheidingen achter de rug?’ Theo kreeg Alied en Alexander gemakkelijk mee. Ik zag de genoeglijkheid tussen hen. Ik zei:

‘Ok jongens, je denkt toch niet dat er zonder drank niks leuks meer is? Dat lol alleen uit een flesje kan komen?’

‘Nou, de lol die in een flesje zit,’ zei Theo, ‘die wil ik dan wel graag hebben, gooi op!’

Er werd gelachen en nieuwe drankjes werden gebracht. Alied was er intussen in geslaagd de aandacht van de dartende studenten te trekken – terwijl Theo in de weer was om de drankjes op een gezamenlijke rekening gezet te krijgen.

‘Er zit niet alleen lol in dat flesje,’ zei ik volhoudend, ‘er komen ook kwalen en ellende uit. Die krijg je vanzelf mee.’

‘Ach,’ zei Alexander, ‘dat zijn kansen, en wat ik er voor leuks uit krijg, dat staat vast!’

Ik besloot me gewonnen te geven en er niet verder over door te zeuren. Ik was meegegaan in hun wereld, ik was gast.

‘En daar komt nog bij,’ Alexanders vinger priemde in de lucht, ‘we kennen allemaal wel een tante die nog nooit een druppel had gedronken en die op haar veertigste aan een leverkwaal is overleden.’

Ik zweeg, want ik kende inderdaad zo iemand. Ik vroeg me af of Alexander die dame had gekend. Lang kon ik er niet over nadenken. Hij stoomde alweer verder:

‘Wie kent er geen opaatje die al rokend, hoestend, dronken van hele flessen jenever, gezond en wel, vijfennegentig geworden is?’

‘En toen onder de tram kwam!’ riep Theo als aanvulling.

Opnieuw werd er gelachen.

‘Ja,’ riep ik over hun gelach heen, ‘de opaatjes die al vóór hun zestigste de aarde hebben verlaten, en dus tijdig uit jullie beeld verdwenen zijn, die tel je mooi niet mee!’ Daarop reageerden ze niet. Ze hadden het naar hun zin, de drinkers, en ze wilden van niets anders horen. Bovendien was de aandacht alweer verwaterd, doordat Alied opnieuw contact aan het maken was met de dartende studenten, terwijl Alexander blijkbaar met de pijltjes in de weer wilde. De belangstelling voor ons

eigen tafeltje leek er door dood te bloeden. Intussen was ik allang blij dat ik er weer eens bij kon zijn. Als ik daarvoor wat waarheid moest inleveren, vooruit. Blijkbaar had ik er eventjes piekerend uitgezien, want Alied vroeg plotseling:

‘Waar zit je aan te denken, Bob?’

Het zou mijn populariteit geen goed doen als ik opnieuw met mijn zorgen over gezondheid en leeftijd zou gaan wapperen, dus wuifde ik haar vraag weg.

‘Nee! Je zat iets te piekeren Bob,’ riep Alied, ‘zèg het!’

‘Ja, je moet het vertellen,’ riep Alexander met haar mee.

Ik grinnikte wat en Alied gaf me een por, om me aan te moedigen. Ik besloot op te houden over leeftijd, doodgaan en alcohol. Zou ik hen de werkelijke reden eens vertellen, dat ik hier nu bij hen was? Ik waagde het erop:

‘Als je niks drinkt,’ zei ik, ‘dan blijf je eigenlijk een beetje achter als het ware. Dan is het net alsof je er niet bij hoort.’

Theo nam een slok.

‘Proost!’ zei hij.

Alexander en Alied volgden zijn voorbeeld.

‘Ze zeggen zelfs,’ ging ik een beetje wanhopig verder, ‘dat als je stopt met drinken, dat je dan na vijf jaar al je ouwe vrienden kwijt bent.’

Theo begon de drank in zijn glaasje in de rondte te draaien, door zijn glas in cirkeltjes te bewegen. Totdat Alexander daar een eind aan maakte door Theo’s glas tegen te houden.

‘Raar effect, dat is wat ik bedacht,’ vulde ik aan.

Omdat niemand reageerde, vroeg ik:

‘Wat vinden jullie daarvan?’

Moeizaam, hij had kennelijk geen zin in mijn onderwerp, zei Alexander:

‘Gut, je kiest er zelf voor, dat moet je dus zelf weten.’

‘Voel jij je een slachtoffer?’ zei Alied.

‘Sja, zo zou je het wel kunnen zeggen,’ antwoordde ik.

‘Arme Bob...,’ zei ze, hoofdschuddend naar me kijkend.

‘Ja, arme Bob,’ vulde Alexander aan.

Hij, en Theo ook, schudden met Alied mee met hun hoofd, om aan te geven hoe zielig ik wel was. Ze keken hoofdschuddend naar elkaar. Het schudden werd

spontaan steeds erger en op een gegeven moment zaten ze op de maat van de muziek met zijn allen met hun hoofd naar mij te schudden. Er leek geen eind meer aan te komen. Toen ze er tenslotte mee opgehouden waren, zaten de gasten om ons heen om ons tafereeltje te lachen. De glaasjes raakten leeg en nieuwe werden aangevoerd. Het gesprek warrelde over van alles en nog wat. Toch zat het me niet lekker. Ik voelde me een beetje als zielig slachtoffer neergezet. Een van de studenten waagde toch nog een kans bij Alied. Hij kwam aan ons tafeltje staan en begon iets onduidelijks over het darten. Al snel ging het gesprek helemaal nergens meer over en ik voelde chagrijn bij me toeslaan. Onverstandig - dat voelde ik wel - begon ik er opnieuw over:

‘Dat ik hier een rare uitzondering ben,’ zei ik, ‘die er eigenlijk niet meer helemaal bij hoort, dat komt natuurlijk doordat jullie in de meerderheid zijn.’ Ze keken me wazig aan. Er kwam geen reactie. Theo riep:

‘Balletjes jongens, ik wil balletjes.’

‘Horen jullie me?’ zei ik. ‘Het is toch raar dat ik de uitzondering ben?’

‘Ach Bobje, neem nou gewoon ook een glaasje verdorie zoals wij,’ zei Theo, ‘dan komt het wel weer goed met je.’

‘Waar blijven de balletjes?’ vroeg Alied. ‘Had je ze eigenlijk wel besteld meneer Theo?’

‘Of ik ze besteld had?’ kaatste Theo naar haar terug, ‘verdomd ik kan me het niet meer herinneren. Alexander, heb ik ze besteld?’

‘Wacht,’ reageerde Alexander, ‘ik regel het even.’

‘Dan komt het misschien toch nog goed met onze ballen,’ besloot Alied. Ze wilden me gewoon niet horen. Ineens drong dat tot me door. Ik zat in een andere wereld. Hoe kan je nou ook als nuchtere, tipsy mensen aanspreken op hun eigen wereld? Ik ben de gek! Ik hoorde er niet meer bij. Wilde ik hier eigenlijk wel bij horen, kwam plotseling in me op. Ik voelde hoe ik een nieuwe stap zette. Ik wilde er helemaal niet meer bijhoren! Van het ene moment op het andere wilde ik hier wel weg.